

Mă aflu în recent construitele *boma** de la Heritage Lodge – o tabără în stilul tradițional al triburilor nilotice, cu colibe cu acoperiș din stuf, ai căror pereți din chirpici erau plini cu decorații viu colorate – când au sosit în sfârșit Matt și Jason. Camerele dădeau spre fluviul care părea să se estompeze în vasta pădure din jur, iar orașul Pakwach nu era decât o mică pată cenușie într-un peisaj altminteri verde. Când Boston ne-a făcut cunoștință, ziua pălea, făcând loc amurgului, și odată cu asta s-a mai domolit și canicula. Asta m-a bucurat. Am băut toți suc de tamarin, dându-l încântați pe gât, cu înghițituri mari. Pentru moment, Matt și Jason se bucurau pur și simplu de ocazia de a bea ceva; mi-am dat seama că avuseseră parte de o călătorie lungă și obositoare pentru a ajunge aici și că probabil încă nu aclimatizaseră. Oricât de istovitoare era călătoria pentru mine și Boston, măcar noi ne aclimatizaserăm treptat, având timp să ne obișnuim grad cu grad cu căldura.

— Căpitanul Wood, presupun? a spus bărbatul din fața mea, rânjind.

Zâmbea cu toată gura; avea ochelari de soare și un aer poznaș și vesel.

Am bănuț că o să-mi placă de el din prima. Matt Power era un jurnalist de călătorie și aventură american, care fusese însărcinat de noii săi editori de la revista americană *Men's Journal* să mă însoțească timp de o săptămână și să scrie despre expediția mea.

— Salut, amice, a spus Jason.

Am surâs fără să vreau la auzul sunetului familiar al accentului britanic. Jason să tot fi avut vreo 40 de ani; avea o barbă imensă și părul lung, dezordonat. Avea ceva din înfățișarea unui luptător de gherilă, un fel de Fidel Castro englez cu aparat de fotografiat. Nu am fost surprins așadar să aflu că el călătorise prin tot Afganistanul alături de mujahedini și că se nimerise să fie la New York când au avut loc atentatele din 11 septembrie. În ciuda firii molcome, omul ăsta era un aventurier adevărat și eram curios să aflu mai multe despre peripețiile sale. Matt și Jason erau prieteni de câțiva ani și plănuseră de mult timp să lucreze împreună cu prilejul unei sarcini de serviciu, dar, în timp ce Matt se aruncase direct în această arșiță

* În swahili, îngrăditură (palisadă sau gard) ridicată pentru a proteja o tabără (în care se adăpostesc oameni) sau turme de animale.

ugandeză, venind de la sfârșitul unei cumplite ierni newyorkeze, Jason venise din Gambia, din vestul Africii, unde trăia și muncea ca fotograf. Jason devenise expert în tot ce ținea de Africa și cunoștea foarte bine condițiile cu care urma să ne confruntăm.

— Veniți să vă instalați, i-am invitat, făcându-le semn să ia loc la umbra colibeii acoperite cu stof.

— Doamne, ce căldură! a zis Matt.

Încă asuda, dar pe chip avea un zâmbet care trăda cât de entuziasmat era că se afla aici, pe cale să pornească într-o mare aventură. Chiar dacă mai făcuse asta de un milion de ori, părea să simtă acei fiori pe șira spinării care precedă întotdeauna începutul unei călătorii. Eu mă simțeam la fel.

Pe când ei se relaxau lângă un ventilator electric, am profitat de ocazie să-i cercetez cu atenție. Păstraseram oarecum legătura prin e-mail, dar de când eram în savană nu mai putusem să aflu prea multe despre cei doi bărbați care urmau să se alătore expediției. Matt era american, din statul Vermont, și își făcuse o carieră din jurnalismul de călătorie și aventură într-o epocă în care această branșă se afla într-o situație economică nu prea roz; scrisese pentru *National Geographic* și pentru nenumărate alte publicații de profil. Străbătuse cu piciorul locuri la care eu nu puteam decât să visez; parcursese Marele Zid Chinezesc pe toată lungimea sa, călătorise prin statul Sikkim* din India și avusese ocazia să petreacă un timp cu Ed Stafford, un aventurier a cărui călătorie se asemăna, într-o oarecare măsură, cu a mea: cu trei ani înainte să-mi încep eu călătoria, Ed terminase de parcurs pe jos toată lungimea fluviului Amazon, o expediție care durase aproape trei ani**. Vocea blândă a lui Matt era aproape nazală, și pe măsură ce noaptea și-a intrat în drepturi și barierele dintre noi au dispărut, mi-am dat seama că era exact ca mine: animat de energia pe care i-o furniza nu ideea de a stabili un prim record mondial, ci de oportunitatea de a se afla aici pur și simplu pentru că lumea exista și pentru că nu voiam

* Stat din estul Indiei, în Munții Himalaya, care se învecinează la nord cu regiunea autonomă chineză Tibet, la est cu Tibetul și cu Bhutanul, la sud cu regiunea indiană Bengalul de Vest și la vest cu Nepalul.

** Vezi Ed Stafford, *860 de zile pe Amazon. O călătorie incredibilă*, traducere de Andra Hâncu, Editura Polirom, Iași, 2015.

să pierdem nici măcar un singur lucru. Îmi plăcea stilul lui de documentare.

— Lev, eu sunt aici să fac o treabă, a zis el calm. E o muncă extrem de interesantă. Voi spune lumii povestea ta. Te deranjează dacă îmi țin deschis dictafonul, la îndemână, și înregistrez chestiile pe care le spui?

— Sigur că nu, i-am răspuns.

— Mi se pare că am putea să învățăm multe de la Africa. Pe drum înapoi am văzut un copil cu o bicicletă făcută în întregime din lemn. Din *lemn*, a repetat el, spunând asta cu o asemenea pasiune, încât toată lumea din încăperea a întors capetele spre noi. A continuat: Și copiii din America se plâng că nu au ultimul model de PlayStation...

Eu văzusem în Uganda atât de multe biciclete de lemn, încât nu mi se mai păreau ceva așa de neobișnuit, însă Matt m-a adus cu picioarele pe pământ și mi-am dat seama că spusele lui erau perfect adevărate.

Curând după ce am făcut cunoștință, Boston a plecat; mi-a spus că în Pakwach era un om care îi datora niște bani. Asta era o poveste pe care o auzisem în mai multe orașe și sate de pe drum, însă după plecarea lui Boston eu, Matt și Jason ne-am apucat de treabă, făcând planuri și pregătiri pentru continuarea expediției.

— Noi suntem aici pentru șase zile, a zis Matt, care părea că nu se încadrează deloc în peisaj, cu micii ochelari și cu carnețelul lui. Nu-ți face griji, o să scapi de noi înainte de a ajunge la graniță. Dumnezeu, ai parte de-o aventură dată naibii. Mi-aș dori să pot sta mai mult. Pe ce distanță o să ne iei cu tine?

M-am uitat pe o hartă care se zgâia la mine de pe ecranul computerului. Aveam doar hărți tipărite pe hârtie pentru majoritatea regiunilor izolate din Sudanul de Sud. Mă gândeam că acolo, la fel ca în primele etape ale călătoriei, voi găsi la săteni curent electric pentru a încărca bateria laptopului și a obține astfel informațiile de care avem nevoie ca să mă orientez în teren. Până acum, metoda aceasta funcționase.

— Cam 250 de kilometri, am spus, estimând distanța dintre Pakwach și orașul Adjumani, unde ei puteau face rost de o mașină care să-i ducă înapoi în capitală.

Uitându-mă la rucsacurile lor, am știut de asemenea că aveau mult prea mult echipament, mare parte din el inutil. Încercând să

fiu cât mai diplomat cu putință cu acești aventurieri experimentați, am continuat:

— Știu că ați mai făcut asta, dar sper că veți fi de acord să luăm un hamal care să care toate bagajele astea...

Din fericire, nu stăteam de vorbă cu niște naivi.

— Desigur, a spus Jason.

În ciuda experienței sale, era mai mult decât fericit să accepte sfaturi.

Se făcea târziu și fusese o zi foarte lungă și obositoare pentru Jason și Matt. Pe lângă zborul de mai multe ore cu avionul, merseseră șapte ore cu mașina prin căldura toridă a Ugandei ca să ajungă la noi, așa că, înainte ca întinericul să fie total, William i-a condus la camerele lor.

— Suntem gata? m-a întrebat Boston când s-a întors.

— Au mult prea mult echipament, dar îl vom tria dimineată și vom trimite jumătate din el să-i aștepte la capătul călătoriei, i-am răspuns. Dar tu? Ai rezolvat tot?

Boston a mormăit ceva și a comandat de băut, după care a spus:

— Dacă e un lucru pe care ar trebui să-l înveți în Africa, ăsta ar fi să nu dai bani cu împrumut.

A făcut o pauză.

— Lev, îmi iei ceva de băut?

Dimineată am scos echipamentul lui Matt și Jason și am început să dăm la o parte lucrurile de care nu aveam nevoie: batoane pentru gustări și super-tăiței, pantofi sport de rezervă și multe altele. Pe unele dintre ele urma să le trimitem la Adjumani, iar restul aveau să fie cărate de un hamal. Un angajat de la han, un tinerel pe nume Innocent, a fost bucuros să câștige niște bani însoțindu-ne pe drumul spre nord și, cu câțiva șilingi ugandezi, am reușit să cumparam o bicicletă veche pe care să o folosim pe post de cal de povară cu două roți. Până să terminăm de sortat lucrurile, s-a făcut deja ora 9.30 și afară temperatura creștea rapid. Pierduserăm orele bune ale zorilor, când căldura este mai suportabilă, însă, deși soarele arzător urca tot mai sus pe cer, ne-am întors în centrul orașului Pakwach și am pornit la drum.

Drumul pe care am mers era cam la un kilometru vest de fluviul propriu-zis. Boston ne-a explicat că acesta era ținutul tribului Alur, deși membrii săi puteau să vorbească totuși multe dintre graiurile

acholi, cele mai vorbite în jurul cascadei Murchison. Cei din neamul Alur dominau granița dintre nord-vestul Ugandei și nord-estul Republicii Democratice Congo și, dintre toate regatele din Uganda, doar al lor nu fusese afectat de interdicția privind monarhiile tradiționale, prin legea instituită în 1966. Primele sate pe care le-am întâlnit erau formate în întregime din colibe pătrate construite din chirpici. În pragurile caselor și în toate locurile cu umbră, sătenii stăteau și beau, fără măsură, vin de palmier făcut în casă. Strigau la noi când treceam prin dreptul lor, în mod vădit nesiguri dacă ceea ce vedeau era real sau dacă nu cumva era vreo nălucire indusă de starea lor de ebrietate.

— De ce sunt toți atât de... beți? s-a aventurat Matt să întrebe, parcă nevenindu-i să creadă.

Boston doar a ridicat din umeri, declarând:

— E sâmbătă.

Până la amiază parcurseserăm zece kilometri, dar efectele căldurii erau vizibile. Jason, care își avea baza în Gambia de ceva timp, încă nu se obișnuise cu temperaturile pe care eu și Boston abia reușeam să le tolerăm și rămânea un pic în urmă. Matt ne urma de la o distanță și mai mare și, de fiecare dată când ajungeam la un sat sau la un posibil loc de odihnă, unde cărarea era dominată de lăstăriș și puteam profita de avantajul umbrei, ne opream pentru a ne regrupa și a ne rehidrata. După ceasul de mână al lui Boston, la amiază temperatura a ajuns la un intolerabil 49 °C și după aceea am înaintat într-un ritm inegal, când mai repede, când mai încet. Începeam să am senzația că participam la o cursă athletică de ștafete, începând împreună și apoi despărțindu-ne pe parcurs, iar spre sfârșitul după-amiezii am știut că nu vom putea să facem numărul de kilometri pe care îi plănuiserăm. Am ajuns la un sat unde căpetenia ne-a permis să folosim școala pe post de tabără pentru noapte și acolo ne-am ghemuit sub băncile care putrezeau, printre mormane de blocnotesuri și stive de scaune. Boston s-a dus să refacă proviziile noastre de apă, în timp ce eu, Matt și Jason am făcut un foc în curte. Vreascurile pe care le-am strâns erau atât de uscate, că nu a fost nevoie de vreun efort pentru a obține flăcări și, în curând, la focul nostru se frigea puiul obținut din sat, pe care îl tăiaserăm. Pe când copiii se adunau în jurul școlii, Boston s-a întors cu apa și cu niște cutii de Coca-Cola, ca niște cilindri micuți din rai, cu care puteam să ne echilibrăm electroliții. Pentru o clipă,

parcă eram din nou în Rwanda, ținând permanent copiii la distanță, ascultându-i cum se provocau unul pe altul pentru a ne atrage atenția.

Dimineață ne-am asigurat că ne trezim înainte de ivirea zorilor și, după ce am băut cafea fiartă pe un dispozitiv adus de Matt – o plită micuță care funcționa pe bază de crenguțe, frunze și orice deșeuri puteam găsi –, am pornit la drum. La început am mers mai ușor decât în ziua precedentă, dar când la est s-au ivit primele raze de soare, iar apele fluviului au părut să ia foc, mi-am dat seama că ne aștepta încă o zi toridă. Într-o oră, temperatura a ajuns la maxima din ziua anterioară și apoi a tot crescut. Am continuat să mergem în tăcere, fiecare descercându-se cum putea, și în curând am început să ne depărtăm din nou unul de altul – mai întâi Jason a rămas în urmă, apoi Matt a rămas și mai în urmă decât el. După ce au parcurs un pic din drum, amândoi au încredințat toate bagajele lor bicicletei lui Innocent, însă faptul că aveau mai puțin de cărat nu diminuea căldura. După ce am parcurs 11 kilometri ne-am oprit să ne odihnim în satul Nyakumba, ca să ne facem plinul de apă. Pe când stăteam la umbra uneia dintre colibele înalte din chirpici, am auzit hurelul inconfundabil al unor motoare în celălalt capăt al satului: motocicletele care se deplasau rapid printre case.

Jason a spus asta. Matt era mai încolo, împărțind copiilor din sat o parte din orezul pe care îl aduseserăm cu noi, și o ceată de țânci se învârteau în jurul lui, dornici să-i atragă atenția. Lui părea să-i placă la nebunie asta.

— O să luăm o motocicletă, a spus Jason.

Pe când mă uitam la ele, am aprobat din cap și am spus:

— Are logică. Nu există nici un motiv pentru care voi să fiți nevoiți să mergeți pe jos tot drumul.

Jason a dat aprobator din cap. Nu era o decizie la care ajunsese brusc, furat de moment, ci mai degrabă una pe care el și Matt o dezbătuseră în dimineața aceea, când și-au dat seama de realitățile călătoriei pe jos.

— Vom merge cu motocicletele spre nord, până la Pawar, a spus el. Ne vom odihni până ajungeți și voi.

Propunerea lui Jason avea logică și, dacă e să fiu onest, o părticică din mine era ușurată – fără Matt și Jason, eu și Boston urma să parcurgem mult mai repede cei șapte kilometri rămași pe care îi